

“Ik ben geen succesverhaal”

Opgegroeid in een groot gezin, ben ik de één na jongste van acht kinderen. Ik groeide vrij beschermd op. Thuis hadden we veel aanloop waardoor het vaak gezellig was. Ik had geen vriendjes en vriendinnetjes maar ik vermaakte mezelf prima hoewel ik wel een beetje teruggetrokken was, een eenling.

Als kind heb ik een stuk persoonlijke aandacht gemist. De grootte van het gezin en daarbij een gehandicapte broer die veel zorg nodig had, hebben daarin een grote rol gespeeld. Ook mijn plaats in het gezin was wat ongelukkig: Mijn jongere zusje was de benjamin en trok en kreeg veel aandacht, terwijl ik me daarentegen niet zo aanhankelijk en uitnodigend opstelde maar mezelf juist isoleerde. Enerzijds waren het dus gezinsomstandigheden, anderzijds was het dus mijn karakter wat het ontvangen van persoonlijke aandacht in de weg heeft gestaan.

Er ging een wereld voor me open toen ik op mijn zeventiende met mijn studie begon en op kamers ging wonen. Ik kwam tot bloei en enkele vrouwenvriendschappen ontstonden, in mannen had ik geen interesse. Eén van die vriendschappen groeide in korte tijd uit tot een exclusieve en sterk emotioneel afhankelijke relatie. Intimiteit en vooral het tonen van genegenheid door middel van lichamelijk contact speelden een grote rol. Heel subtiel verlegden we onze grenzen. Mijn vriendin ging erin mee. We wilden het liefst zoveel mogelijk bij elkaar zijn. We waren onafscheidelijk en tegelijk snel gekwetst en jaloers vooral als één van ons belangstelling voor een ander toonde. Eigenlijk was er geen sprake van echte vriendschap: ik was voortdurend bezig om mijn vriendin te behagen om daardoor zelf te kunnen ontvangen. Het was puur eigen belang en achteraf zie ik hoe ik bezig was om met mijn vriendin een emotionele leegte in mijzelf op te vullen. Ik was totaal gefocust op deze relatie.

Op een bepaald moment liep het uit de hand. Het lichamelijk contact - het gearmd lopen, de arm op mijn schouder, enz. - was veranderd in seksueel getinte handelingen. Dat was het moment dat we ons er bewust van werden dat er iets niet klopte in onze relatie. We hebben toen samen gebeden en zijn gestopt met het seksueel contact wat we hadden. Voor mij betekende dit de eerste confrontatie met mijn homoseksuele gevoelens.

Ik was ongeveer twintig toen dit gebeurde en ik mij voor het eerst bewust werd van mijn homoseksuele gevoelens. Ik schrok daar behoorlijk van.

Mijn reactie was ook een beetje naïef: zoiets kan een christen niet overkomen en om die reden kon en wilde ik het dus ook niet geloven.

Tussen het moment dat ik me bewust werd van mijn gevoelens en hulp ging zoeken, zat ongeveer twee jaar. In die periode heb ik geprobeerd om eerst zelf het probleem op te lossen. Ik leefde met de gedachte ‘als ik geen relatie aanga, dan verdwijnen mijn gevoelens vanzelf wel’, omdat ik mijn homoseksualiteit niet kon verenigen met mijn geloof in God.

Ik onderschatte daarmee hoe diepgeworteld homoseksualiteit is. Ook een verkering liep al snel op niets uit en grip op mijn gevoelens voor vrouwen kreeg ik evenmin; ze bleven me beheersen. Hoewel ik sinds het gebeuren met mijn vriendin geen seksuele relatie meer had, speelde dit voortdurend in mijn gedachten. Ik leefde in een fantasiewereld en had niet in de gaten dat dit een andere en ongezonde manier was om die emotionele leegte in mij te vullen. In mij speelde een voortdurende hunkering om gekoesterd te worden. Het was funest voor mijn geestelijk leven, want ik werd beheerst door mijn gevoelens en kon nergens anders aan denken dan aan bevrediging van mijn innerlijke behoeften.

Ik realiseer me nu dat dit het kind in me was dat om liefde en geborgenheid schreeuwde en dat zich daarin vroeger tekort gedaan voelde.

Naarmate ik me hier bewust van werd, kreeg ik last van een steeds groter wordend schuldgevoel.

In de kerkelijke gemeente waar ik kwam, kreeg ik contact met een vrouw in wie ik een moederfiguur zag. Ze was zelf heel open en we konden goed met elkaar praten. Als ik wegging na een bezoek aan haar, had ze de gewoonte om samen te bidden. Hoewel ik dat niet zo gewend was, vond ik het wel fijn. Op een keer vroeg ze mij of er ook persoonlijke dingen waren waar ik mee zat en waar we voor konden bidden. Ik vertelde dat er wel iets was, maar dat ik het niet kon en durfde te vertellen. Ik heb het haar toen geschreven en zij was de eerste met wie ik mijn probleem deelde. Haar reactie was warm en meelevend. Zij confronteerde mij met de vraag of ik rein en heilig voor God wilde leven. Ik beaamde dat direct al begreep ik de inhoud van de vraag niet zo goed. Ik was toch gestopt met het praktiseren van mijn homoseksuele gevoelens? Zij wees mij er echter op dat mijn gedachteleven ook verontreinigd was met allerlei verslavende seksuele fantasieën en dat dit voor God ook zondig is. Daar had ik volgens haar hulp bij nodig. Zij kende het werk van bureau EHAH in Amsterdam goed en stimuleerde mij met hen contact op te nemen.

Ik durfde geen telefonisch contact met EHAH op te nemen en heb toen uiteindelijk een brief geschreven. Eigenlijk was ik bang dat ik te horen zou krijgen dat ze me niet konden helpen. Die angst kwam mede door een stuk onkunde en naïviteit. Ik dacht immers dat homoseksualiteit niet onder christenen voorkwam.

Mijn moeder was op bezoek op het moment dat Johan v.d.Sluis van bureau EHAH mij belde. Zij wist van niets, dus ik moest het gesprek vaag houden. We maakten een afspraak en ik weet nog dat Johan zei: 'Wat je schreef is herkenbaar en ik denk dat we je kunnen helpen.' De afspraak stond dus kon ik niet meer terug, vond ik.

Ik wist niet goed wat ik kon verwachten van die eerste afspraak. Waarschijnlijk zou ik mijn probleem moeten verwoorden, vervolgens zou er een soort diagnose gesteld worden en een vervoltraject uitgesteld worden.

Het eerste gesprek was een hele opluchting en er viel een enorm pak van mijn hart. Dat kwam o.a. door de tekst die Johan las uit 2 Korintiërs 5:17. Er staat: 'zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping: het oude is voorbijgegaan, zie, het nieuwe is gekomen'.

Ik leerde dat God mij ziet als een heel nieuw mens en dat ik ook zo naar mezelf mag kijken, vrij van alle gebondenheid van de zonde, ook van mijn homoseksuele gevoelens.

De eerste opdracht die ik kreeg was om God te danken voor het feit dat ik in Jezus een nieuwe schepping ben. In de eerste instantie was dit een rationeel gebeuren, maar na verloop van tijd en vasthoudend aan die tekst werd die nieuwe mens een deel van mijzelf. Ik leerde dat ik mezelf mag zien zoals God mij ziet: waardevol en uniek waardoor ik mezelf meer ging waarderen.

Wat mij in de gesprekken nog meer opluchtte, was de uitspraak: 'Het is niet erg als er vogels over je hoofd vliegen, maar wel als ze een nest op je hoofd bouwen'.

Daardoor leerde ik het onderscheid kennen tussen gevoelens en daden/gedachten, dus hetgeen je met je gevoelens doet. Het eerste is een emotie en daar is niets verkeerd aan, maar het kan wel uitmonden in verkeerde daden of gedachten.

Dus als ik verliefd word op een vrouw is dat op zich niet zondig, maar wat ik er vervolgens mee doe, kan wel zondig zijn. Dit inzicht betekende een bevrijding voor mij, omdat ik tot dan toe bij

elk gevoel van homoseksualiteit wat ik had, mezelf slecht en zondig vond en mezelf van alles verweet.

Ook moest ik leren het probleem van homoseksualiteit in mijn leven in de juiste proporties te gaan zien. Het had al zo lang mijn leven beheerst en daar moest verandering in komen.

Verder kreeg ik de waarschuwing dat veel mensen die voor het eerst op het bureau EHAH komen in een juichstemming naar huis gaan. Men leeft in de veronderstelling dat het wonder zich nu gaat voltrekken en men van homo hetero wordt. En na een tijdje blijkt dat niet één twee drie te gebeuren en komt men weer met beide benen op de grond terecht.

Hoewel ik dit dus wist, heb ik toch die hoop gekoesterd en werd ik inderdaad na ongeveer een jaar geconfronteerd met het feit dat er nog niets veranderd was in mijn seksuele gerichtheid.

Toch wel, want na enige tijd merkte ik dat ik langzaam maar zeker leerde om in Gods kracht over mijn gevoelens te heersen in plaats van dat ik voortdurend werd beheerst door mijn gevoelens. Ik was niet langer gebonden, want zo had ik het steeds ervaren.

Ook merkte ik dat er mede door de gesprekken een relatie met God groeide. Als tiener had ik een keus voor God gemaakt, maar het leefde tot dusver niet echt in mijn hart hoewel ik daar wel naar verlangde.

Op een bepaald moment las ik dat het percentage van ex-homofielen dat gaat trouwen niet zo hoog is en dat betekende voor mij een teleurstelling. Toch realiseerde ik mij dat het hele gebeuren mij de winst had opgeleverd van een persoonlijke relatie met God.

In het proces ontdekte ik dat ik voortdurend op zoek was naar een moederfiguur.

Wanneer ik vrouwen tegenkwam die warmte en hartelijkheid uitstraalden, had dat vaak een bepaalde aantrekkingskracht op mij en spoorde het mij aan tot fantasieën.

Lange tijd beheerste dat mijn leven flink en had ik er geen grip op. Ik werd bijvoorbeeld verliefd op een collega. Op het rooster zocht ik op wanneer zij dienst had, en als ik als leerling begeleiding nodig had, zorgde ik ervoor dat zij dat deed. Zo zocht ik voortdurend naar momenten om samen te kunnen zijn.

Ook in mijn vriendschappen dreigde het een paar keer mis te gaan. Hoewel ik in die tijd al gesprekken bij EHAH had en groeide in mijn geloof en in kennis en herkenning van mijn homoseksualiteit, was het een enorme worsteling om niet toe te geven aan mijn gevoelens.

Na verloop van tijd merkte ik wel dat de hevigheid van mijn gevoelens langzaam maar zeker afnam, hoewel er zich af en toe nog momenten afspeelden dat ik dacht niet meer te kunnen vasthouden aan mijn keus van onthouding. Ook merkte ik dat mijn behoeftes in dat opzicht afnamen en ik wist dat aan nieuwe en zuivere vriendschappen die ontstonden.

Ik leerde met vallen en opstaan en moest daarin leren niet alleen Gods vergeving te aanvaarden, maar ook mezelf te vergeven.

Na een tijd van persoonlijke gesprekken kwam ik in een gespreksgroep in Amsterdam terecht. Het was fijn om met anderen te kunnen delen en herkenning te vinden van gevoelens.

Bovendien was ik in die groep geen uitzondering en dat stimuleerde openheid in kwetsbaarheid. Wel vond ik het jammer dat ik meestal de enige vrouw was. De beleving van homoseksualiteit door mannen en door vrouwen kent namelijk wel enkele accentverschillen en ik had dan ook behoefte om mijn gevoelens eens met andere vrouwen te delen en met hen van gedachten te wisselen.

Na enkele gesprekken bij EHAH heb ik paar goede vrienden en vriendinnen verteld van mijn homoseksualiteit. Ergens was ik bang voor afwijzing, maar dat viel reuze mee. Vanaf dat moment hebben ze met mij meegedeeld en voor me gebeden. Later heb ik het ook aan mijn ouders, broers en zussen verteld. Ook zij reageerden voornamelijk meelevend. Mijn ouders waren enigszins geëmotioneerd en vroegen zich af in hoeverre zij mede oorzaak waren van mijn homoseksualiteit. Ik heb dit geprobeerd uit te leggen en hen aangeboden om een gesprek met Johan aan te gaan maar daar hebben ze geen gebruik van gemaakt. Mijn ouders vroegen zelden naar de gesprekken die ik had, maar lieten hun medeleven blijken uit kaartjes die ze stuurden. Hoewel ik me daarin wel eens teleurgesteld heb gevoeld, weet ik dat ze veel voor me hebben gebeden en soms vertelde ik hen uit eigen initiatief hoe het met me ging.

Enkele jaren geleden kwam ik tot de conclusie: 'Al ben ik alleen en zal ik misschien altijd alleen blijven, het is goed zo.' Ik ontdekte dat alleen zijn net als getrouwd zijn een volwaardige positie is. Dat gaf een stuk rust en een bevrijdend gevoel. Bovendien werd ik niet langer beheerst door mijn gevoelens, maar door Jezus' kracht kon ik over mijn gevoelens heersen. Ik was zo gebonden geweest, het had mijn hele leven overheerst. Maar daar was verandering in gekomen en ik had leren leven uit geloof en voelde me bevrijd.

Tot ik op een gegeven moment aan kleine dingen merkte dat er iets met mij aan de hand was. Vroeger was het bijvoorbeeld zo dat als ik op televisie naar een romantische film zat te kijken waarin een vrijscène tussen man en vrouw voorkwam, ik daar niet naar wilde kijken. Ik gruwde van seksualiteit en werd al beroerd bij de gedachte dat ik met een man het bed zou moeten delen. Maar een paar jaar geleden gebeurde het dat ik naar een dergelijke film zat te kijken en het me iets deed, een verlangen in me wakker riep. Het was alsof mijn hormonen hun werk gingen doen. Ik werd lichamelijk geprikkeld en het was alsof ik in een verlate puberteit was beland.

Het zette me aan het nadenken.

Ook merkte ik verandering in mijn houding naar mannen toe. Mannen vond ik wel prima, maar met vrouwen kon ik beter praten en naar hen ging mijn interesse uit. Echter toen deed ik de ontdekking dat mannen ook interessant en de moeite waard zijn.

Er gebeurde iets met me dat tien tot vijftien jaar geleden had moeten gebeuren.

Ik bracht het bij God en heb het in Zijn hand gelegd: welke weg Hij ook met me zou gaan, het zou goed zijn.

Kort daarna ging ik op vakantie en ontmoette ik mijn huidige man. Voor het eerst was ik verliefd op een man en het verwarde me. Ik merkte dat het wederzijds was, maar vroeg me af wat ik hem kon bieden.

Na de vakantie hielden we contact, al had ik aangegeven dat het op vriendschappelijke basis zou zijn. Tijdens onze eerste ontmoeting heb ik over mijn achtergrond verteld.

Het heeft hem nooit weerhouden om elkaar regelmatig te zien. Er is veel gepraat en gebeden en we besloten om de relatie de ruimte te geven om te groeien in het geloof dat God ons zou leiden. Het liep op een vaste relatie uit en hoewel het voor ons beide wel wennen was en ook twijfels en onzekerheden met zich meebracht, hoorden we van getrouwde vrienden dat onze verkeringsstijd niet verschilde met die van hen. Na bijna twee jaar zijn we getrouwd.

Homoseksualiteit neemt in mijn leven nog een kleine plaats in. Ik ben me ervan bewust dat het latent aanwezig is. Het is een zwakke plek en daarom van voortdurend belang hoe ik ermee om ga. Het maakt ons er ook des te meer bewust van dat we God nodig hebben in onze relatie. In onze verkeringstijd ben ik nog een keer verliefd geweest op een andere vrouw wat pijnlijk was voor ons allebei. We wisten dat dit kon gebeuren en hadden afgesproken dit te allen tijde elkaar te vertellen. Toen het zover was, reageerde hij heel warm en meelevend. Achteraf begrijp ik waarom dit kon gebeuren: Het was in een periode dat we het heel druk hadden met verhuizen en trouwplannen. Daardoor nam ik geen tijd voor mijn vriendinnen die erg belangrijk voor me zijn.

Het gevolg was dat er een tekort ontstond aan emotionele warmte (typerend voor vrouwenvriendschappen) dat niet werd opgevuld en dat heeft me kwetsbaar en ontvankelijk gemaakt om verliefd te worden.

Naast mijn vriendschap met mijn man heb ik vriendinnen nodig. Er moet een gezond evenwicht in deze vriendschappen zijn en ik merk dat dit ook een positieve invloed op onze relatie heeft.

Het is bijzonder om getrouwd te zijn. Toch wil ik benadrukken dat ik niet een succesverhaal ben. Het huwelijk is heel verrijkend, maar het kent toch ook beperkingen. Bovendien zullen we steeds alert moeten zijn dat we dicht bij elkaar blijven en onze weg met God weg gaan.

Het doel van de gesprekken destijds was niet om omgeturnd te worden van homo naar hetero, maar hoe te leren leven vanuit je geloof in God en hoe om te gaan met je gevoelens.

Ik geloof dat verandering mogelijk is. God gaat een weg met ons en dat betekent voor ieder een unieke eigen weg.

Samen met mijn man mogen we actief zijn binnen Stichting Onze Weg. Ik ervaar het als een soort verantwoordelijkheid om te delen van hetgeen God mij heeft gegeven en wil dat ook niet voor mezelf houden. (2 Korintiërs 1:3,4)

Hoe de toekomst eruit zal zien weet ik niet. Wat ik wel weet, is, dat mijn toekomst in Gods hand is.